

И нѣмаше милостъ въ лицето му, замръзнало и строго. За мигъ тя сведе чело. Разлюлъха се тритѣ редици бисери, които се спущаха отъ дветѣ страни, край ушитѣ ѝ. Изведнѣжъ тя отметна глава назадъ. Гордата ѝ кръвь закипѣ. Отново подири погледа на Борила.

Азъ ще бѣда твоята гибель — говорѣха очитѣ ѝ. И той потръпна въ плаха, смъртна боязнь, като предъ неизречена закана. Ала лицето му остана все тъй безстрастно и спокойно.

Вечеръта, следъ гощавката, Мария каза на Борила:

— Сега чакамъ да изпълнишъ своето обещание.

Той се опита да се изплъзне.

— Какво обещание?

— Ти знаешъ! — прозвуча бързиятъ и гнѣвенъ отговоръ.

— Марио... Кажы ми... Има ли нѣкакъвъ смисълъ? Защо сега да развреждашъ стари рани... Тъкмо и Радулъ се е успокоилъ, а и ти вече свикна съ новото си положение... Защо напраздно да се измѣчвате отъ една безполезна среща? Ще бѣде тежко. Разбирамъ...

— Азъ чакамъ да изпълнишъ обещанието си, — каза ледено тя и изведнѣжъ се извърна къмъ него, съ пламнали въ негодувание очи. — Или можеби ти ме измами?

Следъ малко петима блюстителы, съ горящи борини въ рѣце, съпроводиха царкинята въ кулата, подъ която се намираще западната тъмница.

Щракнаха едри ключове, заскърцаха обковани въ желѣзо порти, тѣ слѣзоха нѣколко стѣпала надолу, отново отключиха тежки врати, дигнаха лостоветѣ, пакъ слѣзоха нѣколко стѣпала. Лъхна ги миризъ на мухълъ и влага. Най-сетне предъ тѣхъ се изпрѣчи яка врата, въ срѣдата на която имаше малко прозорче, преградено съ дебели желѣзни прѣтове. Презъ него се виждаше седналь върху купчина слама човѣкъ. Като чу дрънченето на веригигѣ и зърна свѣтлината на боринитѣ, той скочи, залепи лице къмъ решетката. Глухъ викъ се изтрѣгна отъ гърдитѣ му.